

det, at nogle faa økonomisk stærke Stater skulde paatage sig en yderligere Garanti for det samme Beløb, der var dækket ved de almindelige Garantier, saaledes at der forelaa en dobbelt Garanti for ethvert Laan.

Forholdet vilde da blive det, at Generalsekretæren eller særlige Kommissærer, der skulde føre Tilsyn med alle garanterede Laan, naar en Stat ikke ved Forfaldstid betalte Renter og Afdrag paa et garanteret Laan, først skulde henvende sig til de faa Stater, der deltog i den yderligere Garanti, om at faa de til Betalingerne nødvendige Beløb; bagefter skulde saa alle de almindelige Garanters Bidrag anvendes til forholdsmæssigt at tilbagebetale de førstnævnte Garanter.

Som det nedenfor vil ses, er det i store Træk denne Plan, der senere er blevet anvendt i den vedtagne Konvention.

Det finansielle Udvalgs Beretning, der i Oversættelse findes nedenfor som *Bilag I*, forelagdes i Raadsmødet i Juni 1927. Da Raadet imidlertid ikke havde haft Tid til at undersøge Beretningen nærmere, udsattes Behandlingen til næste Raadsmøde, dog besluttedes det straks at udsende den til Forbundsmedlemmerne. I det følgende Møde i Begyndelsen af September s. A. besluttede Raadet at oversende Beretningen til Forsamlingen. Under Raadets Forhandlinger fremhævede den britiske Udenrigsminister *Chamberlain*, at Englands Tilslutning til en eventuel Konvention vilde medføre økonomiske Forpligtelser, som Parlamentet maatte godkende, og han udtalte, at Parlamentet næppe vilde gaa med hertil, medmindre det til Gengæld kunde godtgøres, at England gennem Vedtagelsen af en Plan for Rustningernes Indskrænkning vilde indvinde Besparselser. I den 8. Forsamlings 3. Udvalg førtes der forskellige Forhandlinger, der resulterede i, at det vedtoges at anmode Raadet om at fortsætte Undersøgelserne og at forberede og fuldende en Plan, der kunde forelægges paa Afrustningskonferencen eller en særlig Konference, og det henstilledes ogsaa at forelægge Planen for den Voldgifts- og Sikkerhedskomiteé, som Forsamlingen samtidig havde foreslaaet nedsat.

Voldgifts- og Sikkerhedskomiteen nedsatte et blandet Underudvalg bestaaende af nogle af Komiteens egne Medlemmer og nogle Medlemmer af det finansielle Udvalg.

Underudvalget afgav en Beretning, hvori ogsaa de politiske Spørgsmaal berøres, og denne Beretning fremlagdes i den 9. Forsamling, der udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde og henstillede, at der udarbejdedes et Konventionsudkast, som skulde forelægges for Regeringerne inden den 10.

Forsamling, saaledes at de under denne kunde tage Stilling til det.

Dette fandt ogsaa Sted; det finansielle Udvalg udarbejdede paa Grundlag af de gennem Aarene førte Forhandlinger et Forslag til Konvention om finansiel Støtte. Forslaget drøftedes indgaaende under den 10. Forsamling, sendtes af denne tilbage til fornyet Gennemgang i Voldgifts- og Sikkerhedskomiteen og det finansielle Udvalg, for saa endeligt at blive vedtaget af den 11. Forsamling efter en længere Forhandling i Forsamlings 3. Udvalg. Om Forhandlingerne under den 10. og 11. Forsamling findes udførlige Referater i de til Rigsdagen afgivne Beretninger, jfr. Rigsdagstidende, Ordentlig Samling 1929—30, Tillæg A., Sp. 3697—3704 og Rigsdagstidende, Ordentlig Samling 1930—31, Tillæg A., Sp. 5973—5984. Her findes ogsaa redegjort for de Synspunkter, man fra dansk Side saavel mundtligt som skriftligt har fremført. I det følgende skal Konventionens enkelte Bestemmelser omtales, idet der samtidig, hvor der maatte være Anledning dertil, vil blive gjort Rede for Motiverne og de forskellige Opfattelser, der under Forhandlingerne har gjort sig gældende. Paa mange Punkter er det kun lykkedes at naa et Resultat, ved at man fra alle Sider har vist Imødekommenhed.

Regler om hvilke Stater, der skal kunne nyde godt af den i Konventionen omhandlede finansielle Støtte, indeholdes i Artiklerne 1 og 2. Efter Artikel 1 skal en angrebet Stat, der fremsætter Anmodning derom, være berettiget til Støtte, medmindre Raadet bestemmer anderledes. I Artikel 2 bestemmes det dernæst, at finansiel Støtte, ligeledes efter Anmodning, kan ydes en Stat, naar der foreligger en Strid, der sandsynligvis vil føre til et Brud, naar følgende to Betingelser foreligger: 1) at en af Parterne i Striden har undladt at rette sig efter de Forholdsregler, Raadet har taget til Fredens Bevarelse, og 2) at Raadet derefter finder, at Freden ikke kan bevares paa anden Maade. I begge Tilfælde er det endvidere en Betingelse, at den angrebne eller trueede Stat er Deltager i Konventionen, og at den forpligter sig til for sit Vedkommende at lade Striden afgøre ad retlig Vej, ved Voldgift eller enhver anden fredelig Behandlingsmaade, som Raadet finder egnet; hertil kommer, at den erklærer sig villig til at rette sig efter de midlertidige Forholdsregler, Raadet maatte anbefale. Alle Raadets Beslutninger i Henhold til Artiklerne 1 og 2 skal være enstemmige, bortset fra de stridende Parters Stemmer (Artikel 28, 1. Stykke). Endvidere gælder den Undtagelse fra det almindelige